

8. søndag efter trinitatis

Den 7. august 2022, kl. 14.00 i Arninge Kirke

Prædikant: Kasper Høyer

Lad mig komme med et par eksempler på menneskers store bedrifter: For en måneds tid siden kom de første billeder fra James Webb-teleskopet. Det blev sendt ud i rummet til en placering i solsystemet, der hedder L2, 1½ million km fra jorden. Da det kom derud, kunne man fra jorden folde dets skærm ud, og nu kan man se galakser og stjerner, der er 13 milliarder lysår fra os.

Og et eksempel af en helt anden slags: I sidste uge meddelte USA, at de havde fået ram på Ayman al Zawahiri, lederen af al Queda. Man havde sendt en drone over Afghanistan, og midt i Kabul, på en terrasse i et hus, havde man skudt ham, uden at andre var kommet noget til, siger de, i hvert fald.

Det er utroligt, hvad vi kan med videnskab og teknik!

Mennesker får tingene gjort. Det kan godt være, vi er ved at splitte kloden ad, men det kan også godt være, vi kan fikse den igen. Det håber vi i hvert fald, og vi sætter vores lid til videnskab og teknik.

Hvis det moderne menneske har en autoritet, så må det være videnskaben. Engang var det kirken og religionen, der var autoriteten, det er det ikke mere for de fleste.

Det er videnskaben.

Så fornuften styrer verden, eller hvad?

Ja, vi behøver ikke følge så meget med i nyhederne for at se, at det gør den overhovedet ikke, vi lever i en tid, hvor fundamentene vakler, og det er næsten lidt for spændende.

Lad mig komme med et par eksempler: I USA påstår den tidligere præsident, at han egentlig vandt valget, men det blev stjålet fra ham, og en stor del af befolkningen tror på ham, så de er delt i to lejre, som lever i hver sin virkelighed, og det flyder i luften med beskyldninger om fake news og løgne. Eller man kan tænke på vaccineskeptikerne under coronaepidemien, som var sikre på, at vi fik sprøjtet mikrochips og alt muligt andet ind med vaccinen. Eller Putin i Rusland, som siger, at det er narkomaner og nazister, der regerer Ukraine, så derfor laver han den specialoperation for at sætte skik på det.

Det ser ikke ud til, at det er fornuften, der råder, men det ser ud til, at verden er et sted, hvor alle lyver i munden på hinanden, og man kan blive temmelig overvældet og bange over det.

Men det er ikke noget, der kommer bag på Bibelens profeter og apostle, eller på Jesus Kristus.

Det kan man sige er temaet denne søndag, at de advarer om, at man ikke skal tro på alt, hvad der bliver sagt, der er falske profeter.

"Mange skal komme og sige: 'Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn og gjort mange mægtige gerninger i dit navn?'" Det så ud af noget stort, men det byggede på løgn. Han kender ikke dem, de kender ikke ham, men brugte blot hans navn til deres egne formål. Igen: Vi ser verden som et sted, hvor alle lyver i munden på hinanden. Hvor er klippegrunden og autoriteten, man kan stole på i dette virvar? Findes den i det hele taget? Ja, ifølge Jesus er det ham, der er autoriteten.

Han har det sidste ord: "Jeg vil sige til dem: 'Jeg har aldrig kendt jer, bort fra mig'". Det, de bliver dømt på, er om de kender ham eller ikke. Han er autoriteten.

Da han er færdig med at tale, fortæller evangeliet, at skarerne var slået af forundring: "Han talte til dem som en med myndighed, og ikke som deres skriftkloge". De mærker, de har mødt en autoritet.

Når man møder en autoritet, kan man forholde sig på to måder: Nogen, måske mange af dem den dag, er gået derfra og har sagt nogenlunde sådan til sig selv: "Det må jeg nok sige! Hvor har han det fra? Jeg har aldrig hørt noget lignende!" Men så er de kommet hjem, og så har de glemt det hele igen. Andre glemmer ikke, men handler efter, hvad de har hørt; de begynder at gå disciplens vej.

Det er jo det, den lignelse handler om, som Jesus fortæller: "Den, der hører mine ord og handler efter dem, ligner en klog mand, der byggede sit hus på klippen. Og skybruddet kom og floderne steg og stormene suste og slog imod det hus, og det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen. Den, der hører mine ord og ikke handler efter dem, ligner en, der byggede sit hus på sand, og skybruddet kom og floderne steg og stormene suste og slog imod det hus, og det faldt, og dets fald var stort."

"Skybruddet kom og floderne steg og stormene suste": Det er et godt signalement af denne verden med dens uophørlige konflikter og virvar af sandheder og løgne. Klippegrunden i kaos er Jesus og hans ord. Det er det, han siger, og det er alvorligt ment. Det er jo også, hvad vi tror i kirken. Der er en grund til, vi kalder ham vor Herre.

Og igen: Når man møder en autoritet, kan man forholde sig på to måder: Man kan høre og glemme igen, eller man kan høre og handle efter det og gå ad en discipels vej.

Discipel, det er et stort ord! vil mange måske tænke, og: "handle efter", det ved jeg ikke, om jeg gør.

Men der skal man huske, at en discipels vej, det er at høre, handle efter, så godt man kan, træde ved siden af, øse af den grænseløse nåde og tilgivelse, Høre igen, handle efter, træde ved siden af, øse af den grænseløse nåde og tilgivelse, og så fremdeles.

Kort sagt: Hele tiden forholde sig til ordets klippe.

Måske nogle af de moderne, videnskabsorienterede mennesker vil sige: Ordets klippe, det ved jeg ikke helt, hvad er, men $2 + 2 = 4$, er det ikke alligevel det, der er klippegrunden?

Det kan man jo godt sige, men alligevel ikke. $2+2=4$ er noget, der hører verden til.

Det, vi taler om her, er den åndelige, evige klippe. Mit hjertes klippegrund

Mit hjertes klippegrund i denne verden, hvor skybruddet kommer og floderne stiger og stormene suser, kan være, skal være og, håber jeg, er Jesus Kristus og hans ord.